

Çizim: Tansu A. Timuçin

Ulusumuz bu topraklarda çok uzun zamandır yaşadı ve bize bugün uygulamak için bir mesaj bıraktı. Çevrenizle uyumlu yaşayın ki gözlerinizle güç noktaları görebilesiniz. Ormanlarda onları takip edebilirsiniz. Orda bir mesaj var, sadece yerli insanlara değil, dünya insan ailesine. Geçmişte olanlardan, bir de gelecek olanlardan konuşuyor. İyice düşününce birinin kehaneti öbürünün tarihidir. Geçmişten bir şeyler görüyorsun, gelecekte bir şey görüyorsun.

Konuşan Taşlar (2005) filminden bir Kızılderili Sözü

ÖNSÖZ

Bu sayının hikâyesi bir yıl öncesine dayanıyor... Lâkin yazıya başlamak için üç noktadan da fazlası gerek.

Sinema Dostları, bir tersane olarak kullandıkları derneklerinde üç yılda inşa ettikleri amiral gemileri *Sekans Sinema Kültürü Dergisi*'ni takvimler 2005'i gösterirken Ankara'nın serin sularına bırakırlar. Yola çıkarken geminin kuytu bir köşesine kazıdıkları şu paragraf, anlatır eski bizi şimdiki bize:

Beyazperdedeki düşleri söze dökmek hep zor oldu: Zaman aktı, resimler döndü, renkler yandı, göz kandı - dil kaldı. Varsa yoksa makaranın sesiydi; sus pus karanlığa daldık.

Biz günlerimizi o suskunluğa, o karanlığa adadık.

Denizde zaman farklı akar, kara unutulur, derneğe ihtiyaç kalmaz; mürettebat ise hızla değişmektedir. Ankara'nın her kıyısından alınan yolcularla yapım, yayıncılık, organizasyon alanlarında pupa yelken ilerlenir. 2009'da geminin ilk halinden kalan tek şey ismidir; o da *Sekans Sinema Yazıları Seçkisi* olarak değişir.

Oysa bu yazı, geminin su aldığı zamanları anlatmak için yazılacaktı... Gel gör ki dalgalar bir türlü oraya götürmek istemiyor. Doğrudur; Ankara'da deniz hasreti insanı rehavete sürükler, Sekans da çoğu zaman limanlarına zamanında varamamıştır. Yine de az tayfası ve sadık yolcularıyla, antika ama sağlam bir pusulayla birçok fırtınayı atlatmayı bilmiştir. Sonra bir zaman geldi, rota onuncu yılı kutlamak üzere çizilmişken, yayıncılık alanında nice armadayı batırmış buz dağı bu sefer grubun kendi kazasına doğru hızla yaklaştı. Tamam, fırtınalı zamanlarda birbirimizi duymak güçleşir; tamam, anılarla dolu güverteyi terk etmek de zor; peki ama gemi su alırken çalan orkestraya ne demeli?

Geçen bunca zaman biz fark etmeden omurgayı sağlamlaştırmış olmalı ki yelkenleri tekrar açabiliyoruz. Kaza bizden neleri götürdü, dümeni kırmak zorunda kaldığımız bu sanal okyanusta rüzgâr hangi yönden eser; bunları zaman gösterecek. Bildiğimiz, bu gemiye bir kere binip sinemanın mavisini ciğerine çekenin bir daha karada yapamayacağı.

Bizi sabırla bekleyen sinema dostlarına teşekkür, zamanında bu gemiyle yol almış herkese selâmla:

Yelkenler fora!

Altuğ Kaan Paçacı